

PREDICATORIULU

Sateanului Romanu.

FOIA BASERICÉSCA

pentru predici si articlii din sfer'a basericésca.

Striga cu taria si nu incetá
Cá trimbíti'a-ti inaltia vócea t'a!
Ieaiá c. 58 v. 1.

Predic'a XIV.

La aniversarea eliberarei Romanului.

— 3/15 MAIU *) —

„De astadi blastemulu, contrasru din vechime,
S'a stersu cá si umbr'a, cá norii prin ventu.“

A. Muresianu.

Asia este! „Acést'a este diu'a, care o-a facutu
Domnulu se ne bucuramu si se ne veselímu in-
tr'ens'a!“

Astadi suntu Pascele Romaniloru, in care Domnedíeu
a înviatu din mormentulu întunecosu alu sclavíei si robíei pre
poporulu romanu celu de veacuri subjugatu!

Acést'a e diu'a, in care a resaritu unu sóre blandu pre
orizontele vietiei nóstre romane, carele ne va luminá si incaldí
cu radiele frumóse ale libertatiei!

Acést'a e diu'a de serbatóre inscrisa in domnedíeesc'a

*) Cu pucina schimbare se póte strapune pre Domíneca cea mai aprópe, de
3/15 Maiu — in locurile unde acésta di a libertatiei nu e si nu se póte introduce
intre dílele de serbatória.

carte a mantuintiei (libertatiei) cu sangele erou aloru patrudfeci de mfi de martori versatu pre crucea cea grea a luptei infioratorie pentru mantuinti'a poporului si pentru sustinerea tronului Austriacu si a Augustisimei case Habsburgice. Astadi trebue se cante tóta baserec'a romana cu zelu inflacaratu si aprensu de iubírea santa alui Domnedieu : „Mantuesce Dómne poporuluteu, si benecuventa moscenirea t'a, invingere Imperatului nostru daruesce-i si padíesce cu crucea T'a pre poporulu teu!“

Si ce se mai dtcu despre diu'a de astadi? Acést'a e diu'a Rosalieloru romanesci, in care Domnedieu a tramisu Spiritulu seu celu santu si ne-amu reziditu. „Tramite-vei spiritulu si se voru rezidí si vei reínoi faci'a pamentului“ ¹⁾. Astadi de nou suntemu reziditi, si creati prin sant'a mantuintia, prin dulcea libertate!

Acést'a e diu'a, in carea Romanulu crestinu plenu de pietate 'si redica ochii sei spre ceriu, privindu acolo multimea de Martiri stralucindu cá stele mandre si între densii si câti-va lucéferi stralucitori!

Se cuvene cu adevratu dara, cá acésta santa dí se o serbatorimu cu celu mai solemnu cultu divinuu, inaltiandu multiamiri pie catra tronulu Imperatului imperatiloru si Tatalu nostru, carele este in ceriuri!

Loculu pre carele stái, locu santu este ²⁾. Asia este! Locu santu este loculu acést'a, unde stámu noi adí: este locu santu, pentru-cá este dedicatu, este santitu Celui pré-inaltu, este sant'a basereca, este cas'a Celui, ce aude sioptirile pie ale sufleteloru blande, acelui ce sterge lacrimile celoru asupriti, acelui ce vendeca ranele celoru bantuiti, acelui ce toturoru ni este

---

¹⁾ Psalmu C. v. 3.

²⁾ C. Esirei c. III. v. 5.

Parente si Tata bunu, alu celui ce tiene in manele-i potente sceptrele Imperatiloru, si derege destinele popóraloru; e cas'a celui, ce tiene in potentele s'ale bracie totu globulu pamentescu si tóte Corpurele ceresci!

Ne-amu adunatu in acestu santu locu spre a ne descoperi si aretá omagiile si reverentiele nóstre de multiamita in antea tronului Imperatului de susu; se-i aducemu sacrificiu (jertfa) de intreita multiamire pentru-cà nu ne-a lasatu si uitatu pana in sfêrsitu sub jugulu strainu, si pentru-cà nu a mai voitu suferentiele lungi ale stramosiloru nostri sub manele crudele ale apesatoriloru; se-i multiamimu, dîcu, din adênculu animei nóstre pentru sant'a lui voia, care acum'a-su **27** ani (**1848**) o-a esprimatu depre inaltimea tronului seu intre tunete si fulgere catra credentiosulu si evlaviosulu poporu romanu, dîcîndu: „De acum u nu ve voi u mai pedepsi cu sierbitute (robía)!” Ne-amu adunatu aci, cá se multiamimu Parentelui cerescu, cá ne-a reînviatu, cá ne-a reziditu, cá a facutu pentru noi pamentu nou si viétia nóua!

Asia este! Domnedieu cu mana tare si cu braci u inaltu a imprasciatu norii cei negrii ai nescientiei nóstre, a intunerecului. Dela 1848 $\frac{3}{15}$ Maiu, de atunci ne este iertatu si nóue a gustá nectarulu celu scumpu alu scientieloru, care ne vivifica, ce pana atunci ni-a fostu opritu prin legi dusimanoése! Domnedieu a facutu se ne resara lumin'a si nóue, celoru ce erámu intru intunerecu si in umbr'a mortiei. Domnedieu a sdrobotu catenele si lantiurele cele grele, ce ne legáu mentea, Domnedieu a frantu catusiele cele grele ce ne legáu de glía. Oh! si noi poté-re-amu remané nemultiamitori pentru aceste benefaceri? Bá, nu! Nu, noi nu voimu a fi nemultiamitori, ci cadiendu cu umilintia in genunchia inaintea T'a Dómne, pentru tóte 'ti dàmu intreita multiamita!

Frumósa si marétia e dîu'a, candu unu poporu intregu cade cu reverentia ináintea bunului seu Imperatu, aretandu-'si omagiile de supunere si de multiamire; cu câtu inse e mai frumósa,

candă poporul romană cade înaintea Imperatului Imperatorilor, arătându-și totu cultulu său de reverenția și exprimându întreit'a-i multiamire pentru darurile primite de susu?!

Asia este! Frumósă și marétia e sant'a dt de astadi, candu totu Romanulu întregă și sanitosu întru sentiementele s'ale nationale și curatu la anima, adorandu pre Celu atotu-potente, 'i esprima fierbentea s'a multiamita! Voi, o frații mei și sorori, bene faceti, facundu astufeliu; pentru-că prin acésta fapta a vós-tra stérniti o virtute strabuna eredita dela fiii vechiei Rome. — Martora ni-e Istori'a, că vechii Romani pana atunci, pana-ce fura deresi și condusi în afacerile lor de principiulu „Omne initium Jove“ (Totu începutulu trebuie se fía dela și cu Domnedieu); pana atunci totu-dé-un'a fura invingatori și neinvinsi de nemene sub sóre! Dar' ce se mergemu în vechimea îndepartata? Au nu scimu că pre noi numai relegiunea ni-a mantuitu?! — Totu istori'a ne arata, că dupa-ce au lasatu Romanii vechi relegiositatea și s'au coruptu — i-a lasatu Domnedieu în man'a sortiei; și de aci apoi s'au începutu catastrofele triste pentru ei și noi.

Ce trebuie se facemu noi aflandu caus'a caderei nóstre? aflandu unde au gresitu parentii nostri? Noi trebuie se coregemu gresielele lor prin relegiositatea nóstra, prin alipirea nóstra ca- tra sant'a baserica și scump'a nóstra relegiune; trebuie se privimu de cei mai mari inimizii ai nostri pre aceli'a, cari cu invetiaturile lor gresite voiescu a sterge sentiulu nostru relegiosu din piepturile nóstre, cari voiescu a rumpe legatur'a nóstra cu Domnedieu, și voiescu a ne aruncá éra în man'a sortiei, facându-ne orfani și fora de Parente.

Dă mană tu cu ceriulu! oh gencea mea romană —

Si-ascépta apoi cu fala triumfulu gloriosu!

„Că-unu imnu va fí nătur'a din sfere pana-'n sfere,

Si-e gloria pamentulu din munti și pana-'n mări!“

Se dăm man'a cu ceriulu, si atunci inimicii noastre se voru topi cá cér'a de faci'a focului. Se dăm man'a cu ceriulu, si atunci vomu poté cantá cu psalmistulu: „Tarí'a mea si poterea mea e Domnulu, de cene me voiu teme?“

„Domnedieu este scaparea nóstra, si poterea, ajutoriu intru necasuri s'au aflatu fórte.“

„Pentru acést'a nu ne vomu teme, de se-ar' mutá si pamentulu, seau de se-ar' miscá muntii in mediuloculu mării.“

„De ar' suná si se-ar' turburá apele ei, de se-ar' cutremurá muntii intru inaltiarea ei.“

„Domnulu poteriloru cu noi, scapare este nóue Domnulu Domnedieulu lui Jacobu.“

„Veniti si vedeti lucrurele lui Domnedieu!“ ¹⁾

Se dăm man'a cu ceriulu, si atunci nu numai vomu poté cantá frumós'a cantare :

„Intielegeti némuri si ve plecati : cá cu noi este Domnedieu.

„Auditi pana la marginea pamentului : cá cu noi este Domnedieu.

„Si ori-ce sfatu veti sfatuí resipí-lu-v'a Domnulu, — cá cu noi este Domnedieu.

„De fric'a vóstra nu ne vomu teme, neci ne vomu infricosiá, — cá cu noi este Domnedieu.

„Domnedieulu nostru e Domnulu pabei si Parente veacului (seclului) ce va se fia!“ Acést'a santa cantare, dñeu, nu numai cá o vomu poté cantá cu zelu santu, ci vomu sí esperiá si vedé totu cuprensulu ei in fapta, — vomu esperiá : „cá cu noi este Domnedieu“ — de vomu dá man'a cu ceriulu !

¹⁾ Psalmu XLV.

Inca odata dîcu : se dămă mana cu ceriulu, si atunci inimicii nostri voru fi inimicii lui Domnedieu ; si apoi Domnedieu va frange capetele loru, cum dîce psalmistulu.

Se aperamu cu zelu sant' a dreptate sustienendu si iubindu pacea, cari suntu ficele alese ale Imperatului atôte-tienatoriu ; si atunci poporu mai alesu nu va fi subsóre cá poporulu romanescu !

„De vei audí voi' a Domnului Domnedieului teu, cá se faci si se padiesci tóte cele placute lui face-te-va Domnúlu mai alesu si mai maritu decátu tóte popórale!“ ¹⁾

Pentru pecatele stricatiunei si reutatiei strabuniloru nostri amu avutu noi de a rabdá suferentie crunte pre acestu pamentu pre de o parte ; ér' pre de alt'a si pentru viclenele uneltiri si intrige a altoru popóre conlocuitórie.

Dá, I. m., noi amu suferitu, dar' ceriului i-s'a facutu indu-rare de suferentiele nóstre !

Ni se umplu ochii de lacrimi, candu aruncamu o privire preste suferentiele inainte de 1848, candu Romanului si a se rogá i-a fostu opritu : „Az oláh popák ne afuriszáljanak!“ (preotii romani se nu afuriséscă).

Dar' Preotímea romana nu au afurisitu neci odata, cî ne-avendu altu ajutoriu dela nemenea pre pamentu, au alergatu si strigatu dupa ajutoriu la Domnedieu dicîndu intru suferentiele s'ale : „Dómne alu poteriloru fii cu noi, cá pre altulu afora de tene ajutoriu nu avemu intru necasuri. Dómne alu poteriloru indura-te spre noi!“

Asia dara nu a afurisí, cî a se rogá li s'au opritu, — dar' eli s'au rogatu cu tóte acestea, si Domnedieu a ascultatú rogatiunea loru si a datu sí Romanului mantuintia din robía si viétia in

---

¹⁾ C. Esirei c. XXXII. v. 31.

libertate. — Si inimizii nostrii de atunci, mai curundu seau mai tardu se voru face cei mai buni amici a-i nostrii, pentru-cà vedu si recunoscu pucini si astadi, si cu tempu voru recunósce toti (de nu va fi pré tardu) cà avemu un'a si ace'a-si sórte! Inimizii nostri de acum'a suntu acei'a, cari adapandu-ne cu rachiulu spurcatu ne facu se injuramu pre Domnedieulu poteriloru, ér' nu se-lu rogamu; tóta nisuinti'a 'si-au pusu intr'acolo, cà se ne póta face se rumpemu legatur'a nóstra ce o avemu cu Domnedieulu poteriloru, cà ast'feliu apoi se devenimu calici si de risu, chiar' si la demoni; dar' susu e Domnedieu, se speramu cele bune, padiendu-ne de celu reu si de alesúirile lui.

O! de ar' precepe totu poporulu romanu, cà pentru pecatele si gresielele strabuniloru a avutu de a rabdá cruntele suferentie, de ar' precepe si de s'ar' indreptá din gresielele parentiloru sei, atunci nu ar' trebui se mai desperamu de venitoriulu nostru!

Vení-va tempulu, si eu credu cà nu e departe, candu omenimea va recunósce chiaru din istori'a profana, cà Domnedieu asia a educatu omenima cum educa Parentele bunu pre fiulu seu!

Vení-va tempulu, candu vomu recunósce cu totii, cà pentru triumfele celea plene de superbia facute pre stradele Romei odata au derimatu Brenu, Alaricu, Gensericu si altii murii cei superbi ai Romei! — Vení-va tempulu, candu va comprobá omenimea cu eveneminte istorice, cà tóta crim'a si totu pecatulu atrage dupa sene pedéps'a s'a!

Contrarii nostri moderni si ace'a ideia daunósa voiescu a o lati intre poporulu romanu, cà geniulu Romei vechia fú devinsu de geniulu Relegiunei crestine, si, cà crestinismulu e caus'a caderei Imperiului romanu!

Nu crestinismulu, nu relegiunea a derimatu imperiulu romanu, ci coruptiunea si ireligiositatea fú caus'a destruirii aceluia.

Relegiunea ni-e mama buna, Relegiunea e care ne-a strénsu la pieptulu seu mamescu, Relegiunea ni-a facutu se fimu tari

chiaru si pusi pre crucea suferentieloru, Relegiunea a bagatu frica in inimicii nostri chiaru atunci, candu ne maltratau, de ace'a ni-au opritu de a ne rogá. Relegiunea e garanti'a (chizesiuirea) mantuintiei nóstre; Relegiunea e legatur'a nóstra facuta cu Domnedieu. Relegiunea e, care léga pamentulu cu ceriulu. Relegiunea e mangaiatóri'a nóstra intru necasuri si scapare intru pericle. Relegiunea léga pre creaturi cu Creatorele!

Rapindu-ni-se relegiunea, ni se rapescu tóte! Relegiunea e scutul nostru. Relegiunea e o ereditate (moscenire) santa data nóue dela strabuni. Maltratata si vexata e acésta mama blanda a nóstra de petulantii rationalisti moderni! Dar' acesti Coriolani, totusi nu credu se tréca preste corpulu mamei s'ale si se-'si resbune asupr'a gentiei s'ale ucidiendu-o; cì si densii odata devinsi de pietatea ei voru dice: mama a-i invinsu; dar' ti-ai pierdutu fíiulu; ér' mam'a nóstra — relegiunea — li-va respunde: am invinsu si de mi-am pierdutu fíiulu pentru lumea rea stricata, l'am mantuitu pre elu pentru imperati'a alésa si fericita!

Deci in acésta serbatória mare si insemnata pentru noi, ve recomendu, Iubitii mei, cá fiacare din voi se ve rogati pentru poporulu romanu si se diceti cu Moise profetulu: „Si acumu, de vei se ierti pecatulu loru iérta-lu; ér' de nu sterge-ma pre mene — din cartea T'a, care a-i scrisu!“ ¹⁾

In urma, Iubitii mei, vediendu cá ceriulu a privitu cu indurare asupr'a suferentieloru poporului romauescu si cá :

**De astadi bla-temulu contrasu din vechime,
S'a stersu cá si umbr'a. cá norii prin ventu!**

Vediendu atât'a indurare alui Domnedieu se ingenunchiamu inaintea altariului Domnului si promitiendu astadi man'a cu

¹⁾ C. Esirei c. XXXII. v. 31.

ceriulu se pronunciamu (rostim) juramentul nostru in modu solemn u dicându :

Noi poporulu romanu crestinu, in numele Tatalui si alu Fiiului si alu Spiritului santu, Domnedieulu poteriloru juramu cum-cà vomu fi pururea credentiosi santei biserice, iubitei nòstre natiuni si pré-bunului nostru Monarchu, si Te rogamu Parente cerescu se intaresci acésta legatura ce facemu adí cu Tene; multiamindu-'ti in tóte dílele vietiei nòstre cà ne-ai pastratu nevatemati, pana in ór'a de acumu! Aminu.

Agricol'a Drozmanu,
preotu.

Predic'a XV.

Inaltierea D. N. Is. Christosu la ceriuri (Ispasu).

Mantuatoriulu nostru Isusu Christosu, carele din iubirea s'a catra ómeni s'a intrupatu si versatu sangele seu pré-scumpu pre lemnulu crucei, si carele din díu'a nascerei s'ale trupesci pana la capetulu patimeloru lui — a sevêrsitu tain'a mantuirei nòstre, se inaltia cu mare marire astadi la ceriuri deinaintea Apostoliloru sei si se asiédia de-a drépt'a Tatalui! Si de-si in forma de sierbu, cum vorbesce santulu Pavelu, a doveditu ací pre pamentu cu multe semne si minuni Domnedieirea s'a, totusi tóte lucrarile s'ale mai alesu si le-a indreptatu intr'acoló, cá se fimu convensi si incredentjati cà intru-adeveru cá Domnedieu s'a intrupatu din Fetióra.

Dupa patim'a si mórtea s'a rumpèndu legaturele mortiei cá unulu, care nu sciá de pecatu, — 'si-a prefaectu slábí'a — in potere, morirea — in nemorire, rusinea — in mârire: carea ma-

rire Isusu Christosu 'si o-a aratatu si d'oveditu cu multe semne inaintea multor'a, inse mai pre urma invingerea s'a plena de triumfu asupr'a mortiei 'si o-a demustratu prin inaltierea s'a la ceriu. Asia dara precumu in sant'a d'i a Pasceloru — inviarea Domnului ni-a fostu spre mare bucuria, asia si inaltierea lui la ceriu trebue se ne fia spre mare bucuria, aducându-ne amente de ace'a d'i pré-marita, in care t'ota omenimea prin Isusu Christosu s'a inaltiatu asupr'a tuturoru ostiloru ceresci, asupr'a tuturoru angeriloru, asupr'a inaltimei tuturoru poteriloru de susu! Prin acésta fapta domnedieésca noi ne-amu fundatu si intaritu in credentia si cu atátu mai multu darulu domnedieescu se revérse a-supr'a capeteloru nostre, in cátu credenti'a nu ne pierre, speranti'a nóstra nu încéta si iubirea nu ni semicusioréza. E însusirea mentiloru agere si lumin'a animeloru credentióse a crede fora indoéla si statornicesce acelea, ce nu se vedu cu ochii trupesci, si intru ace'a a pune t'ota poff'a, ce privirea omenéscă nu póte patrunde. Dar' acést'a pietate de undé ni-s'ar' nasce in animele nóstre, seau cum ne-amu poté indreptá prin credentia, déca numai in acelea ar' stá mantuirea nóstra, ce potemu vedé cu ochii? Pentru-ce si barbatului acelui'a, care se paré că se indoesce despre inviarea Domnului d'icundu: pana nu voiu vedé semnele cuieloru in manele lui, si pana nu voiu pipái nu voiu crede, — i-a d'isu Domnulu: „pentru-că m'ai vediutu ai crediutu; — fericiti suntu aceli'a, cari nu au vediutu si au crediutu!“ Asia dara Drmnulu nostru Isusu Christosu implenindu t'ote ce se cuveniáu vestirei evangelice si taineloru testamentului nou — in in diu'a a 40-a inaintea invetiaceiloru sei s'a inaltiatu la ceriu numai cá se potemu fi si noi partasi acestei fericiri; s'a inaltiatu la ceriu pana-ce se va impleni tempulu prerónduitu si va veni éra in acel'asi trupu, cu care s'a suitu la ceriu, se judece pre cei víui si pre cei morti!

Prin urmare, ce mai nainte se vedé in Mantuitoriulu nostru, acumu s'a facutu taina si cá credenti'a nóstra se fia mai mare si mai tare, in locu de vedere amu capetatu invetiatura, acarui ade-veru 'lu urméza tóte animele luminate de radiele luminei ceresci ! Acést'a credentia, ce s'a câscigatu si intaritu prin inaltia-rea Domnului nostru la ceriu si intarita prin darulu Spiritului santu, nece legaturele, nece inchisorile, nece esiliile, nece fómea, nece foculu, nece dentii animaleloru, nece torturele cele mai mari a persecutiuniloru — nu o-au potutu desradeciná si sterge ! Pentru acést'a credentiosii s'au luptatu pana la versare de sange in tóta lumea, nu numai barbati cì sí muieri, nu numai copii cì sí vergure tenere ! Acésta credentia a fugaritu pre draci, a vindecatu bóle si a re'nviatu morti. Pentru-ce si apostolii Domnului, cari de-sí au fostu intariti in credentia prin atâtea minuni, invetiati prin atâtea vorbiri a Domnului, s'au temutu de patim'a Domnului si cu anevoia credeau inviarei si pentru-ce au capetatu atât'a taría prin inaltia-rea s'a la ceriu, in câtu tóte, de cari mai nainte s'au temutu — acumu le eráu spre bucuría ? — Pentru-cà totu cugetulu loru 'si l'au inaltiatu la Domnedieirea, care siede de-a drépt'a Tatalui si mai multu privirea trupésca nu i-a impiedecatu, cá se privésca cu ochii mentiei spre acel'a, care nece nu s'a departatu dela Tatalu coboríndu-se pre pamentu, nece nu s'a departatu dela Apostoli suíndu-se la ceriu ! Pentru-cà atunci, I. m., candu s'a inaltiatu Christosu la marirea parentiésca s'a aratatu mai luminatu si mai invederatu : si fíiu alu omului si fíiu alului Domnedieu ! Atunci mentea a vediutu, cà fíiulu e de o fientia cu Tatalu, si cà prin intrupare Domnedieirea nu si-o-a pierdutu, pentru-cà trupulu mârítu remanèndu de ace'asi natura, credenti'a celoru credentiosi acoló s'a aredicatu, unde nu cu pipaire trupésca cì sufletésca se semtiesce Unulu nascutu de o fientia cu Tatalu ! Pentru-cà si Domnulu a dísu catra Mari'a Magdalen'a, carea dupa inviarea Domnului a voitu a-se atenge

de elu: „Nu te atenge de mène pentru-cà nu m'am suitu inca la Tatalu meu!“ adeca nu vreu cá se veni la mène trupesce neci se te atengi de mène cu semiuri trupesci! — Te chiamu la lucruri mai inalte, lucruri mai mari, candu me voiu suí la Tatalu; atunci mai adevveratu si mai deplenu te vei atenge de mène, intielegandu si sentiendu ce nu pipaesci si crediendu ce nu vedi. Si Mari'a Magdalen'a erá tipulu bisericeii sale! Candu apoi cu ochi atenti se uitáu invetiaceii cum Domnulu se inaltia la ceriu, — doi angeri au venitu la eli in vestimente albe, cari le-au dísu: „Barbati din Galilea ce venitati la ceriu? Isusu, care s'a luatú dela voi in ceriu, asia va veni, cum l'ati vediutu cà merge in ceriu!“ Prin cari cuvente pre toti filii Bisericeii i-au invetiatu, cà Isusu Christosu in acel'asi trupu va veni vediutu, in care s'a suitu la ceriu, si ca acésta trebue se se créda cu credentia neclatita si se nu se indoiésca cà tóte-'su supuse acelui'a, càrui'a chiaru la nascerea lui i-au sierbitu angerii! Cà-ci precumu angeru a predisu Pré-santei Vergure cà va concepe din Spiritulu santu pre Isusu Christosu, asia si nascerea lui din ace'asi Vergura angerii o-au cantatu. Precumu invierea lui din morti soli ceresci o-au vestitu mai antaiu, asia si venirea lui cea de a dóu'a in trupu se judece pre cei vívi si pre cei morti totu angerii Domnului o-au vestitu; si tóte acestea cá se intielegemu: câte poteri ceresci voru fi de facia cu Judecatoriulu acel'a, càrui'a au sierbitu.

Se ne bucuramu asia dara, I. m., cu bucuria sufletésca si veselindu-ne cu multiamita vrednica de Domnedieu, se ne aredicamu fora impiedecare ochii nostrii la ace'a inaltime, in care e Christosu! Se nu tiena legate de pamentu poftete pamentesci pre acele animi, cari-su chiamate la inaltime, se nu domnésca celea trecatorie pre aceli'a, cari-su alesi la cele vecinice, se nu impiedece càlile gresieleloru pre aceli'a, cari au intratu in calea adevverului si asia se ne tréca tempulu: cá se scimu, cà numai

caletorimu in valea acést'a a lumii cu lacremi, in care de-sí multe lucruri ne lingusiescu, fora pecata nu le potemu imbraciasiá, cì trebue cu taría se le trecemu cu vederea! La acésta pia vointia ne chiama pre noi s. apostolu Petru si cu iubirea ace'a, care o-a semtítu in anim'a s'a atunci, candu Domnulu de trei ori i-a concreditu oile sale, rogandu-se ne díce: „Iubitiloru ve rogu pre voi cá pre caletori si straini se ve îndepartati de poftetele trupesci, cari se lupta in contr'a animei.“ Pentru cene se lupta poftetele trupesci, decátu pentru diavolu, care se nisuesce a legá animele ce suntu destinate pentru bunatatile cele de susu, cá prin placerea bunurilor peritórie se piérda scaunulu marirei, din care elu pentru sumetí'a lui a cadiutu? Si cum se bucura elu candu póte insielá animele omenesci! In contra acestei însielari a diavolului ori-si-care credentiosu intieptiesce trebue se se lupte si se vighieze, cá se-'lu póta invinge! Nemicu apoi, iubitiloru, n'are mai mare putere in contr'a însielatiunei diavolului decátu indurarea si iubirea, prin cari ori-si-ce pecatu seau se incungiura seau se invinge. — Dar frumséti'a acestei virtuti numai asia o potemu noi intielege, de vomu desradeciná din noi acele semtiemente ce se opunu ei! Si ce e mai mare vrásimasiu alu indurarei si iubirei decátu scumpe-tatea, din acarei radecina se nascu si odraslescu tóte relele? — Acést'a de nu se stèrpesce si inadusiesce intru radecinele ei, atunci in anim'a acelui'a, in care cresce — resaru spinii si scaii pecatelor, si nu sementi'a virtutiloru adeverate! Se stámu dara, I. m., in potriv'a acestui reu asia de mare si se imbraciasiamu iubirea, fora care nece una virtute nu póte stralucí, cá prin acést'a se aflamu calea ace'a, prin carea Christosu s'a coboritu la noi din ceriu si dela noi éra s'a suitu la ceriu, unde impreuna cu Tatalu si cu Spiritulu santu este maritu si inchinatu in vecii veciloru! Aminu.

Dr. J. Dr.

Predic'a XVI.

Despre sêrguintia si trandavía.

Cuventu indreptatu catra junimea scolara *).

Intru sudórea faciei t'ale, vei mancá panea t'a.

C. Facerei c. VI. v. 19.

Iubita junime!

Dupà-ce Domnedieu a creatu pre omulu celu de antâiu din tierin'a pamentului si a suflatu in densulu sufletu víu cá un'a schintea din domnedieirea s'a, l'a înzestratu totu-odata cu felii-rite poteri, prin acàror'a libera intrebuintiare elu trebuie se inainteze scopurile prefapte si puse de Creatorele seu. De óre-ce inse acésta stare primitiva prin neascultarea protoparentiloru s'a turburatu, — s'a desfientiatu si armoniosulu eculibriu alu poteriloru, si ei pre langa alte piedepse, la cari s'au supusu pentru pecatulu acest'a, au mai fostu condamnati si la ace'a, cá ei cu mânile loru se cultiveze pamentulu, care mai inainte de sene, 'si dá rodurile s'ale, — si numai intru sudórea faciei se-si cascige panea cea de tóte dílele.

Asié dara de aci urméza, cà omulu trebuie se petréca in ne-
contentita activitate si lucrare. Si cum-cà activitatea seau intre-
buintiarea poteriloru atâtu corporale câtu si aceloru spirituale
este spre mare folosu pentru totu omulu, si mai cu séma
pentru aceia, cari nisuescu a inaintá pre calea studialoru si a
cultivarei, cá prin ace'a se-si cascige desvoltarea treptata, se-si
întemeieze benele materialu si spiritualu, se se apropie spre per-
fectionare, se-si ajunga destinatiunea, — voiescu eu astadí a ve
aretá : ce este sêrguinti'a si ce este trandaví'a si ce
feliu de invetiaturi isvorescu din acestea? Fíti cu luare amente!

---

*) Cu pucina schimbare se póte dice in basereca catra poporu la
ori-ce ocasiune.

1. Sêrguinti'a este — in intielesu propriu — un'a intrebuintiare incordata si statornica a poteriloru spre ajungerea unui scopu hotarîtu. Adeverat'a sêrguintia cîntesce totu-dé-un'a la cev'a bunu si folositoriu, pentru-cà ea este un'a recerentia benefacutória a vietiei si societatiei omenesci. — Fora sêrguintia si fora activitate sufletulu omului se molesiesce, ér' corpulu lenevindu-se devene un'a masîna putreda si netrevnica. Fora sêrguintia nu se ajunge neci una-data cev'a mare, si insusiu geniulu numai prin aplecarea sêrguintiei este in stare a indepleni fapte adeverate alese si maretie si pentru viéti'a omenésca in ori-ce referentia profitabile. Talentulu fora sêrguintia se abate dela regula si dela cînt'a s'a, si nu produce neci candu cev'a maretiu si demnu de elu. De alta parte este constatatu si din esperinti'a de tóte dílele cum-cà sêrguinti'a póte intari si perfectiuná nu numai darurile firesci ci si defectele acestor'a a le corege si delaturá. Impiedecarile si greutatîle ce stáu in calea nisuintieloru sêrguintiöse ale omului, fia acelea din lontru seau din afora, nu se invingu si delaturéza intru atât'a prin capacitati, talente si daruri esdraordinarie, ci mai cu séma prin sêrguinti'a neobosita si statornica. — Au nu este acést'a prin esperentia éra adeveritu; cum-cà si talentele neinsemnate au fostu adese-ori prin sêrguintia infrumsestiate de rezultate multu mai folositórie decâtu talentele cele mari, cari au petrecutu mai multu in trandavía si nelucrare, molesia si lenevire?!

Privindu impregiurulu nostru, vedemu vietati mici, cari ni infaciosiéza esemple de lucrari pré admirabile. — Uitatî-ve la albina, care pregatesce miere si céra, si veti aflá cea mai frumósa icóna a sêrguintiei! Acésta economía originala se póte zugará cu colori precátu de stralucitórie; dar' fiesce-carui dintre noi ne este bene-cunoscutu, deci avemu numai de a privi mereu la acestu frumosu esemplu de imitatiune.

Istori'a profana a popóraloru stravechi inca ni-au conservatu

pana săd multe trasuri din vietia lor, din cari potemă curiosce, cum-că in timpurile, candu s'au nesuitu vre-unu poporu a-se desvoltă si nu si-au crutiatu poterile in acésta nesuire, au devenitu la culmea marirei! Esemple : Romanii, Grecii s. a.

Dara totu in istoria aflamu, că si persóne senguratece prin zelu diligentu si sêrguintia neintrerupta atātu in circustarile materiale; cătu si in cele spirituale au ajunsu la trépt'a cea mai inalta a vietiei omenesci! Istori'a culturei este fórte bogata de acestu feliu de barbati! Esemple : Omeru, Pitagor'a, Herodotu, Socrate, Plato, Aristotele, Virgiliu, Cicerone, Cesaru, Senec'a s. a. de asemenea.

Cicerone avendu de scopu a indemnă pre Romani la sêrguintia catra scientia, dîce între altele : că acestea împodobescu teneretiele, nutrescu vrêstnici'a (barbatia), desfatéza betranetiele, mangaie in necasuris. a.

Si sant'a scriptura îndemna omenimea in multe rînduri la sêrguintia! — „Lucrati — dîce Mantuitoriulu — pana candu este dîua, că déca va veni nóptea, apoi nu veti poté lucrá.“ — „Activitatea buna dă plata marétia“ ¹⁾. „Se nu fîti lenesi ce aveti de lucratu, fîti caldi in spiritulu vostru“ ²⁾. „Spiritulu se nu-lu alinati, intieleptiunea se nu despretiuiti“ ³⁾. Asemenea si Mantuitoriulu espunendu parabol'a talantiloru, dîce : „Sierbu bunu si credentiosu — preste pucine ai fostu încredientiatu preste multe te voiu pune!“ ⁴⁾ Bá si proverbîulu : „Cene nu lucrédia neci se nu manance“ ne dà inca unu îndemnu la sêrguintia si activitate.

---

¹⁾ Pild. Sol. III. 15.

²⁾ Rom. XII. 11.

³⁾ I. Tes. V. 19—20.

⁴⁾ Mat. XXV. 24.

Acum'a se trecem'u pre scurtu la contrariulu sêrguintiei, ce se numesce trandavía, cá din asemenarea si combinarea acestoru dóue, se se póta vedé, câtu e de despretiuitu acést'a, si de urmaritu ace'a!

2. Trandaví'a este un'a stare de amortire a poterilora spirituale si corporale, in carea omulu usioru cade prin disgustulu catra activitate.

Trandaví'a têmesce corpulu si spiritulu in modu treptatu, dupa-ce omulu 'si-o insusiesce; asia, in câtu in urma devene in nepasare deplena facia de totu ce e nobilu, maretiu si frumosu. Esperienti'a ne invétia, cum-cà din o atare nepasare se nascu multe rele. Cá se ne convingemu mai bene, se luamu una icóna de tóte dílele: Unu tieranu, care se dedà trandavíei, óre padiesce elu economí'a s'a cum se cuvene? Nu! Elu nu póta grigia neci de socía, neci de copíii sei, campulu nu 'si-lu lucra, holdele nu le strênge la tempulu seu, -- si fiendu-cà dela acestea depende tóta sustienerea casei lui, — prin nepasare tóte se prepadescu; deci elu este nevoitu a rabdá fóme — si pre incetu unu locu dupa altulu 'lu vende, pana-ce remane la nemic'a, seau cum se díce: la sapa de lemnu. Dar' dupa-ce se inmultiesce nevoi'a si necasulu devene unu argatu miserabilu, unu servitoriu amarítu, si fiendu-cà prin acésta trandavía si lenevire se dedà adese si la betía, se subjuga de patime si fora-de-legi. Dupa-ce omulu s'a deprensu odata la lene, remane pre calea acést'a si numai raru se trediesce din acestu somnu letargicu! Elu cauta chipuri si mediulociri a traf usioru in lume, si fiendu-cà fora silintia si lucrare nu póte se-'si agonisésca nemic'a — se arunca in braciále reului: se dà la betía, in sielatiuni, furtusiaguri — pana-ce ajunge in manele dreptatiei, care-'lu piedepsesce cu inchisóre si dupa impregiurari póte si cu mórte!

Totu asemenea urmari triste causéza trandaví'a si celor'a, ce cercetédia scólele si studiale! — Scolariulu care nu invétia,

nu pôte propasi, 'si pierde tempulu numai inzedaru si prin ace'a capeta ocaziune a alunecá la feliurite patimi. Si óre unu reu, care ne aduce nóue asia mare dauna, in cátu ne facemu nenorociti, au nu este de urgisitu? De buna séma, si acést'a cu atátu mai multu, cà-ci elu este primesidiosu chiaru sufletului nostru, fiendu cà trandaví'a aduce si sufletulu la perire vecinica si ne abate dela cint'a nóstra.

Despre trandavía si tristele s'ale urmari avemu in istori'a profana multe esemple, la cari privindu, cu ochi fricosi, trebue se le incungiuramu. Popóre întregi sierbindu desfatariloru, pofteloru desfrénate si altoru desiertatiuni, au degeneratu, furà subjugate, bá s'au sí stênsu de pre faci'a pamentului, precumu : Evreii, Romanii, Grecii vechi si altii! — Si in sant'a scriptura suntu multe locuri, cari ni aréta, cà trandaví'a trebue se-o urgisimu; asia cetímu: „Lenevirea aduce mórte, si unu sufletu lenesiu va suferí fóme“ ¹⁾. „Lenesiulu ascunde man'a s'a intr'o óla si nu o aduce mai multu lagura“ ²⁾. „Totu pomulu, care nu face fruptu bunu se taia si se arunca in focu“ ³⁾. „Pre sierbulu celu netrevnicu aruncáti-'lu in întunereculu celu din afora, acoló va fí plangere si scrêsnirea dentiloru!“ ⁴⁾. Éra sant'a basereca crestina cu dreptulu numera trandaví'a intre pecatele cele de mórte, pentru-cà ea ucide sufletulu omului, adeca.'lu aduce la osenda vecinica!

De vomu priví asia-dara, I. m., mai de-aprópe la folósele sêrguintiei si daunele lenevírei seau trandavíei, vomu vedé curatu, cum-cà sêrguinti'a conduce pre omu la totu ce e bunu, maretiu si frumosu, ér' trandaví'a din contra

---

¹⁾ Pild. Sol. XIX. 15.

²⁾ Id. XIX. 24.

³⁾ Mat. XVII. 19.

⁴⁾ Mat. XXV. 30.

la totu ce e uritu, primesidiosu si urgisitu! Junimea prin sêrguintia ajunge la tôte, de ce are omulu trebuintia aci pre pamentu, in deosebi: avutiã, onóre, marire, îndestulire, si 'si deschide calea spre dobândirea fericirei, carea o-a promis Domnedieu toturoru, cari 'lu iubescu si implenescu poruncile lui. — Trandaví'a inse duce succesive la ace'a ticalosia, prin care omulu se cufunda totu mai multu în tin'a vietiei, 'lu face unu dobitocu cuventatoriu, pana-ce in urma 'lu inghitiesce de-a-pururea prapasti'a reutatiei si a perirei.

Din acêsta esplicatiune isvorescu mai alesu pentru voi I. m., invetiaturele acelea, ca voi la cea de antaia nelucrare si recêla catra sêrguintia, ce ati vedé cà ve incungiura, se ve puneti tôte poterile vóstre spre lucrare si diligintia, cà-ci de veti fi odata seau de dóue-ori nepasatori, va apucá trandaví'a cu ascunsele sale ghiare fora veste asupr'a vóstra si se va nemicí ogorulu roditoriu, care voi pre calea studialoru ati vrutu a-lu semená cu sementi'a frumósa a scientiei si perfectiunei, ve va nemicí si venitoriulu vostru frumosu si plenu de sperantie. Dorentiele, sperantiele si ostenelele parentiloru vostri si a-le vóstre se voru topí cá spum'a de pre undele riului, si veninulu trandavíei ve va róde si va face si pre voi mèdulari putrede a societatiei omenesci si veti fi pentru dens'a una sarcina nesuferitória; si asia pré-frumós'a vóstra meníre de a fí lumina se va preface in fumu si cenusia.

Acestea suntu tristele urmari ale trandavíei!

Fugiti dreptu ace'a si urgisiti pana-candu este inca vreme acestu dusimanu reu, carele anim'a junimei usioru o amagesce, si cereti dela pré-bunulu Parente cerescu ajutoriulu pré-inaltu. — „Toti acei cari inca stati, — precumu graesce Apostolulu, — grigiti se nu cadeti!“ Dedáti-ve iubitoru juni spre sêrguintia si lucrare intru acêsta viétia pamentésca. — Prin sêrguintia, corpulu si spiritulu vostru se va intarí, voi prin ace'a veti dobândí scientiele folositórie si totu-odata veti cunósce si

spiritulu relegiunei crestinesci, si viéti'a vóstra asia o veti intocmi, cá lumea cu buna-placere se privésca la voi ! Prin acésta inavutire cu arte frumóse si cu scientie veti servi natiunei romane, patriei si bisericeii cu folosintia, si asia veti face fala si podóba si generatiunei urmatória. Sêrguiti-ve dara in totu tempulu spre bene, si sperantiele, cari le-au depusu in voi parentii si natiunea de buna-séma se voru realisá. Silíti-ve cu energia a remané in buna activitate, ca numai prin ace'a este cu potentia a ve casigá bene atátu tempurariu cátu si vecinicu. — Fiendu-cá cuventele, cari le-amu rostitu la inceputulu acestei cuventari : „Intru sudórea façiei t'ale vei mancá panea t'a“, intru atát'a suntu de convingatórie, in cátu numai prin necontenita activitate si sêrguintia se dobândescu si ajungu celea trebuintióse si folositorie pentru viétia, urméza de sene, cà cea mai de frunte detorentia o avemu de a ne esercitá de-a-pururea in sêrguintia si lucrare. — Aminu.

Stefane Nichiforovicu,
parochu romanu.

Predic'a XVII.

La inmormentarea unui jude comunalu. *)

Aduti amente de mene Domnedieule spre bene
pentru tóte câte amu facutu poporului
acestui'a.

Neemi'a c. V. v. 19.

Precumu Rescumperatoriulu nostru Isusu Christosu inainte de mórtea s'a cea de buna-voia si-a redicatu invapaiat'a rogatiune catre Parentele seu celu cerescu : „Parente ! eu te-am prémaritu pre tene in lume, am sevêrsitu lucrulu,

---

*) Cu pucina schimbare se póte folosi la inmormentarea ori-si carui barbatu de judecatoría.

care l'ai incredentiatu mie, pentru ace'a acumu si tu me prémăresce pre mene la tene cu ace'a marire, care o-am avutu la tene inainte de intemeierea lumii!" togm'a in asemenea semtîri erá sí Neemi'a prin marturi'a sufletului seu indreptatitu de a-si poté inchiá viéti'a s'a cea sêrguitória cu acésta rogatiune: „Aduti amente de mene Domnedieule spre bene pentru tóte cîte am facutu poporului acestui'a"! Asié reprivé elu preste viéti'a s'a cea petrecuta cu atát'a folosu spre benele de obsce, cá ispravnicu credentiosu, cá judecatoriu dreptu presiediendu odinióra poporului seu, 'si asceptá elu bun'a resplatire dupa promisiunile Domnului!

Trista Adunare! Deregutori'a seau chiamarea de a tiené, de a aperá dreptatea, de a face judecata drépta intr'o comuna: mai antáiu este incredentiata judelui comunalu, asemenea totu alui este sí dreptulu de a piedepsi nedreptatile si fora-de-legile. Si acumu, ce cugetati, Tristi ascultatori, cene este harnicu de a padí dreptatea spre benele mai multoru sute si míi de ómeni?

Se audímu, ce díce domnedieesculu nostru Invetiatoriu: „Din rodurile loru í-i veti cunósce pre densii; au face pomulu reu póme bune? au culegu-se din spini struguri? seau din scái smochine? . . . . .“ Cátu de luminatu ne descépta pre noi dulcele nostru Rescumpe-ratoriu, si ne invétia: in acui mani se ne incredentiamu noi sórtea nóstra asta pamentésca, — cui se ne silímu de a ne dá dreptulu nostru celu mai de capetenia, alegandu-ne judecatoriu pre sém'a nóstra insusi! . . . . Acelui-a dara, avemu de a ne incredentiá dreptatea si sórtea nóstra aici pre pamentu, carele se arda pentru fericirea poporului, se fia intiepletu intru tóte, si trédiu, nu betívu, aparandu pre cei misiei in contra celoru mai tari si fora de sufletu, si cu asprimea judecatiei piedepsindu pre cei cerbicosi in ratecire, si se nu suferé cá se se incuibeze in satu fora-de-legile,

cu atátu mai pucinu, — si feresce Dómne — cá dóra se intieléga un'a cu cei prepaditi si incurcati in fora-de-lege si stricatiune!

Vediuràmú dara tristi ascultatori, cá acel'a, carele voiesce de a fire prepusu mai multoru concetatieni seau confrati ai sei, ce insusfri trebue se aiba intru anim'a s'a, — si aceste virtuti tóte se afla in celu dreptu la sufletu, ér' in celu nedreptu nu potu neci-de-cum se se gasésca! — Bá, trist'a patiania seau esperintia invétia, cá vèrèndu-se cutare-va omu neharnicu de a portá acésta sarcina atátu de grea si de respundiatória atátu inaintea judetieloru lumesci, câtu sí órecandu inaintea celui mai inaltu Jude — inaintea lui Domnedieu; — aici pre pamentu causéza daune materiale, dincoló in ce'alalta viétia venitória urmându stricare de sufletu pentru nepadírea dreptatiei nu-numai inse lui, cì cu elu dimpreuna sí altoru mai multi, — de óra-ce togm'a aici se implenesce dis'a, cá: „cu celu dreptu, dreptu ve-i fí, cu celu fora-de-lege greu ve-i ratecí!“ precumu sí celu alaltu adagiu, cá: „Spune-mi cu cene te insociesci, — si 'ti voiú spune cene esti?!“ (Va urmá).

F O I S I O R A .

Judecat'a Domnului nostru Isusu Christosu

din cuventu in cuventu a fostu urmatóri'a :

Se pronuncia prin Pilatu din Pontu guvernatoriulu Galileiei de diosu judecata asupr'a lui Isusu Nazareneanulu cá se se restignéscá pre cruce:

In alu 17-lea anu alu imperatiei lui Tiberiu imperatulu in a 25-a di a luni lui Martiu in cetatea Ierusalemului, candu eráu Anna si Caiafa Archipresbiterii Domnului, —

Pilatu din Pontu guvernatoriulu Galileiei de diosu, siedindu in scaunulu pretorelui 'lu judeca pre Isusu Nazareneanulu, se se restignéscá intre doi lotri, pentru urmatóri'a acusatíune grea a poporului :

1. Isusu e vendiatoriu, — 2. e rebelantu, — 3. e ininicu legiloru, — 4. cu nedreptulu se dice a fí fiúlu lui Domnedieu, — 5. insusiu se

proclama de regele Jidaniloru, — 6. a intratu in basereca urmatu de multimea poporului, care a portatu crengi in mani.

Demanda lui Corneliu Quiriliu sutasiului se-lu petréca la locul pierdiarei.

Intredice seraciloru si avutiloru ca nu cum-va se se opuna mortiei lui Isusu. —

Judecat'a lui Isusu o-au subscrisu acesti'a :

1. Daniel Robani fariseu, 2. Ioan Zorobabel, 3. Rafail Robani, 4. carturariulu Capet.

Isusu se va petrece din cetate prin port'a Szruenea.

Judecat'a acést'a s'a gravatu in o tabla de metalu, pre acarei'a dosu stáu acestea : **Asemenea tabla s'a tramisu la tóta stripea.**

Tabl'a acést'a s'a aflatu la 1828 in cetatea Aquilea in Neapol, sapandu si cautandu anticitati romane, dara numai mai tardiu s'a cunoscutu de unu omu de specialitate, care a urmatu armat'a francesa in Itali'a. — Pre tempulu espeditiunei in Itali'a de sudu in claustrulu cartaseniloru intr'unu sicriu de eбенu aprópe de Neapol s'a pazitu tabl'a acést'a, care sicriu se afla acum'a in capel'a din Casert'a.

Despre autenticitatea ei nu póte fi neci o indoiéla, pentru-cà motivele judecatiei in esenti'a loru convenu cu celea din Evangeliiu.

(Gz. 1867. Nru 91.)

La Umbr'a

Confratelui si Amicului

EMILIU S. MARGINEANU

TEOLOGU DE BLASIU

repausatu in 5 aprilii 1876.

Nascutu spre perfectiune, se sugi mereu nectare

De-a museloru strabune a geniului Romanu,

Cadiu-si cá printr'unu farmecu, lovitu fora crutiare

De brum'a lui Aprilii — **EMILE MARGINEANU !**

In tene pierde astadi falang'a tenerimei

Unu frate cu mari daruri, unu spiritu de barbatu,

Cà-ci tu cu-a t'a scientia, cu art'a istetfmei

Potea-i se fii luceaferu la neamu-'ti apasatu !

Saltá de bucuría pré bunulu teu parente
Privindu pre fii si fiice-'si crescuti sub scutulú sêu,
Pasindu pe-ale cultúrei carare înainte,
Lucrandu la fapte bune, ce placu lui Domnedieu!

Dar' éta adi apuse-si in fraged'a-ti viétia
Sosindu crudel'a mórte cu-alu ei ghimpu fiorosu,
Si chiar' in tenerétia in ór'a-ti de dulcétia
Plecat'a-i a t'a frunte, a mice generosu!

De ce asié in graba lasá-'si tu lumea óre,
Sborandu din braciulu nostru, pre plaiulu celu cerescu?
Au nu 'ti erá gieie de lacrim'a, cu care
Parenti, frati, sorióre si amicii te gieiescu?

Tu lasi astadi pamentulu, cestu cuibu de-amaratiune,
In care ne framénta necasuri si nevoi,
Pre plaiulu nemorirei sbori adi cu repediune . . . . .

Acolo-i fericire deplena pentru noi!

Repáusa scumpe-amice! . . . dormi, dormi in fericire,
Si pacea se-'ti surida in ceriulu celu seninu!
Ér' eu voiu pastrá-'n pieptu-mi acea dulce semtire,
Ce-i dicu Reminiscintia in astu locu de suspinu!

Concede-'mi câte-odata tu umbra pré iubita
Se venu cu câte unulu la tristulu teu mormentu,
In órele acelea: candu lumea-i leniscita
Candu singura Dorerea nu dórme pre pamentu!

Si-atunci se udu cu lacrimi tierin'a t'a recita,
Pe crucea-ti mormentale se punu unu sarutatu, —
Asié dór' 'mi va trece machnirea mea cumplita
Ce-'n anima-mi prin mórtea-ti afundu s'a incuibatu!

Basilii H. Dumbrava,
teologu de Gherla.